

čena od jeze. Vročina jo je obhajala in v glavi ji je kovalo. Vsak si bo zdaj lastil pravico do mene, jo je obšlo v onemogli grozi. In kakor da grabi nekaj spolzkega po njenih prsih, ji je bilo. Skrčila in zvila se je tesno. Desno dlan je položila na levo ramo, levo na desno in je strmela predse. Samo ena misel je bila jasna v njej:

„Proč odtod!“

Ko je prišel Kalin domov, je stopila k njemu:

„Služit pojdem.“

Pogledal jo je debelo.

„Kam?“

„V Trst.“

„Pa zakaj,“ je oporekal Kalin.

„Zato! Laško se hočem naučiti,“ ji je šinilo mimogrede v misli.

Kalin se je vzradostil:

„Aha! Pa saj zna on govoriti po naše,“ je menil dobrovoljno.

Roža se je nasmehnila trpko. Samo da pridem na lepem z doma, je pomislila in je dostavila glasno:

„Pa jaz ne znam po njegovo!“

„No, no — kakor veš.“ Verjel je v svoje nade. A Rožina duša je bila prazna. Tako pusto ji je bilo, tako brezmejno grenko.

Za nekaj dni je šla in se ni več vrnila.

Ivo Peruzzi:

Refleks.

Trudne peroti galebov
omahujejo v zraku.

Trudne so misli večerne
v težkem, obupnem koraku . . .

Kam — pot?

Tožno morje hrepenenje svoje
buči in je žene naprej . . .

Kam malega srca temne boje
prsi zaklenejo naj v laži nadej?

